

РЕШЕНИЕ

№ 2112

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 29.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8805** по описа за **2024** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Д. А., с ЕГН: [ЕГН], от [населено място], срещу Решение № 3081 от 30.06.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7597 от 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 105-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № СОА21-РД11-1176, издадено от заместник-кмета на Столична община (СО), направление "Транспорт и градска мобилност", с което на касатора е наложена глоба в размер на 200 лева за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

С жалбата се навеждат доводи за неправилност на съдебното решение като постановено в нарушение на административнопроцесуалните правила, изразяващи се в необоснованост на фактическите изводи на съда. Твърди се, че СРС е кредитирал едни, но е игнорирал други доказателства, както и е отказал да събере такива, които са относими и съществени за изясняване на фактическата обстановка по делото. Моли за отмяна на съдебното решение.

В открито съдебно заседание по делото касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът - заместник-кмет на Столична община, се представлява от юрк. А. Г., която оспорва касационната жалба и моли за нейното отхвърляне. Излага аргументи в

писмен отговор на същата. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева и прави възражение за прекомерност на претенцията за адвокатско възнаграждение на другата страна.

Софийска градска прокуратура се представлява по делото от прокурор К., който намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление, не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

За да потвърди НП, СРС е установил релевантната фактическа обстановка въз основа на събрания по реда на НПК доказателствен материал и след пълен и всестранен анализ на същия. Установено е, че на 02.04.2021 г. около 12:45 часа лек автомобил марка „Сузуки Г. В.“, с рег. номер С 2596 ВР, е бил паркиран на [улица], към [улица], на инвалидно място, означено с пътен знак Д21, в нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Поради това свидетелят Х., на длъжност полицаи в сектор „Общинска полиция“, отдел „Охранителна полиция“ - СДВР, е разпоредил принудително преместване на посочения автомобил, като е съставил докладна записка № 894676 от същата дата. Въз основа на докладната записка свидетелката Е. Н., в качеството си на актосъставител, съставила в присъствието на нарушителя И. А. АУАН № 894676 на 02.04.2021 г. за това, че последният на 02.04.2021 г., около 12:45ч., в [населено място], на [улица], към [улица], е паркирал л.а. „Сузуки Г. В.“, с рег. номер С 2596 ВР, собственост на „Миркат“ ООД, на място, определено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътен знак Д21, с което виновно е нарушил чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Актът бил съставен при условията на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. В АУАН жалбоподателят е изложил възражения, че са спазени изрядно условията на синята зона и оспорва нарушението. АУАН е подписан собственоръчно от И. Д..

Въз основа на така съставения АУАН на 05.05.2021 г. било издадено от маз.-кмета на СО процесното Наказателно постановление № СОА21-РД11-1176, с което на И. Д. А. на основание чл. 178д от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 /двеста/ лева.

Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя на 17.05.2023 г. Жалбата до СРС е подадена на 25.05.2023 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи при изпълнение на процесуалните правила, като са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН и не е изтекла погасителна давност за административнонаказателно преследване. От правна страна е стигнал до извод, че е

нарушено задължението на водачите по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП да не паркират МПС на места, предназначени за лица с трайни увреждания.

Така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Същото е постановено от законен състав на районния съд след надлежно сезиране по жалба срещу санкционен акт, подлежащ на съдебен контрол, от неговия адресат и в законоустановения 14-дневен срок.

Районният съд е установил фактическата обстановка при спазване на процесуалните правила на НПК, като не са допуснати нарушения от категорията на съществени, включително ограничаване на процесуалните права на страна в производството. Обсъдени са събраните доказателства и доказателствени средства и е формиран обоснован извод относно фактите по делото. Изложени са мотиви за причините съдът да кредитира свидетелските показания на някои от свидетелите, а на други - не.

От представените по делото писмени материали - докладна записка на В. Х. относно установеното на място нарушение, а именно - паркиране в зона, предназначена за лица с трайни увреждания; скица на организацията на движението за процесния пътен участък към 02.04.2021 г., от което е видно поставянето на пътен знак Д21 на посоченото в АУАН и НП място; както и снимки, направени на мястото на установяване на нарушението, е безспорно доказано вмененото на И. А. нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. На представения снимков материал е видно без никакво съмнение, че л.а. „Сузуки Г. В.“, с рег. номер С 2596 ВР, е паркирал на едно от двете паркоместа, обозначени с пътен знак Д21, като такива за лица с трайни увреждания. Вижда се също така, отново от приложените снимки, че автомобилът няма стикер за ползване от лице с трайно увреждане, което има право да използва тези паркоместа. Няма съмнение относно състамоверността на нарушението, тъй като нормата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП въвежда забрана за паркиране на места, определени за хора с трайни увреждания. Нарушението е формално и не се изисква настъпване на вредоносен резултат за изпълнение на състава му.

В случая е безспорно, съгласно указанията на пътния знак, че вдясно от него започва зона от две паркоместа за хора с увреждания, както и че процесният лек автомобил е паркиран на второто от тях и граничи с паркоместото, обозначено като част от "Синя зона", като знакът за това е непосредствено след мястото, на което е бил паркиран той. Поради това липсва съмнение относно факта на паркиране на МПС-то именно на едното от двете места, предназначени за хора с увреждания.

По отношение на коментираната липса на пътна маркировка, обозначаваща процесните места, предназначени за ползване от хора с увреждания, следва да се посочи, че е налице правна регламентация, поместена в чл. 7, ал. 3 от ЗДвП, съгласно който, когато има несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци. На още по-голямо основание, когато липсва пътна маркировка, водачите следва да съобразят поведението си с указанията на пътните знаци. В случая е безспорно, че знак Д21 е бил поставен на процесното място, същият е бил видим за участниците в движението, поради което касаторът А. е бил длъжен да се съобрази с него.

Правилно съдът не е кредитирал показанията на свидетеля Т., конкретно в частта, че съпругата на касатора е управлявала процесното МПС на посочената в НП дата, тъй като те не кореспондират с останалия доказателствен материал, включително със съставения АУАН, който е подписан лично от И. Д., съгласно отбелязването до подписа, и който е изложил в него възражения. В последните не се съдържат

твърдения, че не е управлявал лично горепосочения автомобил, както и не сочи друго лице, което е било водач в случая.

Споделят се от настоящата инстанция също така мотивите на СРС относно липсата на основания за квалифициране на нарушението като маловажно съгласно чл. 28 от ЗАНН поради липсата на изявена по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от същия вид.

Наложената санкция съответства на предвидена в закона, която е в точно определен размер и не подлежи на преценка от АНО или редуциране.

Поради това настоящият касационен състав намира, че административното наказание е наложено законосъобразно и решението на СРС като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

По разностите в производството:

С оглед изхода на делото се явява основателна и претенцията на процесуалния представител на заместник-кмета на Столична община за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. На основание разпоредбата на чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена въз основа на законовата делегация по чл. 37 от ЗПП, възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е в размер от 80 до 150 лева, като в случая следва да се присъди възнаграждение в размер на минималния предвиден от закона - 80 лева, тъй като производството не е с особена правна или фактическа сложност.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3081 от 30.06.2024 г., постановено по н.а.х.д. № 7597 от 2023 г. на Софийски районен съд, НО, 105-ти с-в, с което е потвърдено Наказателно постановление № СОА21-РД11-1176, издадено от заместник-кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“.

ОСЪЖДА И. Д. А., с ЕГН: [ЕГН], от [населено място], да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 80,00 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.